

NARRATIVA

- Nova fuga de Fanto Fantini* (Paula Costa González)
Cando os anxos dormen (Tamara Pena Vidal)
O estranxo caso do profesor Leiro (Daniel González Vázquez)

POESÍA

- Ars Artis* (Isaac Xubín)
Infinda calda (María Baqueiro Vidal)
Canto ao bipedismo (Iago Castro Buerguer)

TRADUCCIÓN

- Os irmáns Corazón de León* (Marta Dalghen-Thorsell /
Liliana Valado Fernández)
A estación de Zimpren (Daniel Landesa Porrás)
Ledicia (Patricia González Piñeiro)

CONSELLERÍA DE EDUCACIÓN
E ORDENACIÓN UNIVERSITARIA
Dirección Xeral de Política Lingüística

Subvencionado pola Xunta de Galicia,
ConSELLERÍA de Educación e Ordenación Universitaria.
Dirección Xeral de Política Lingüística.

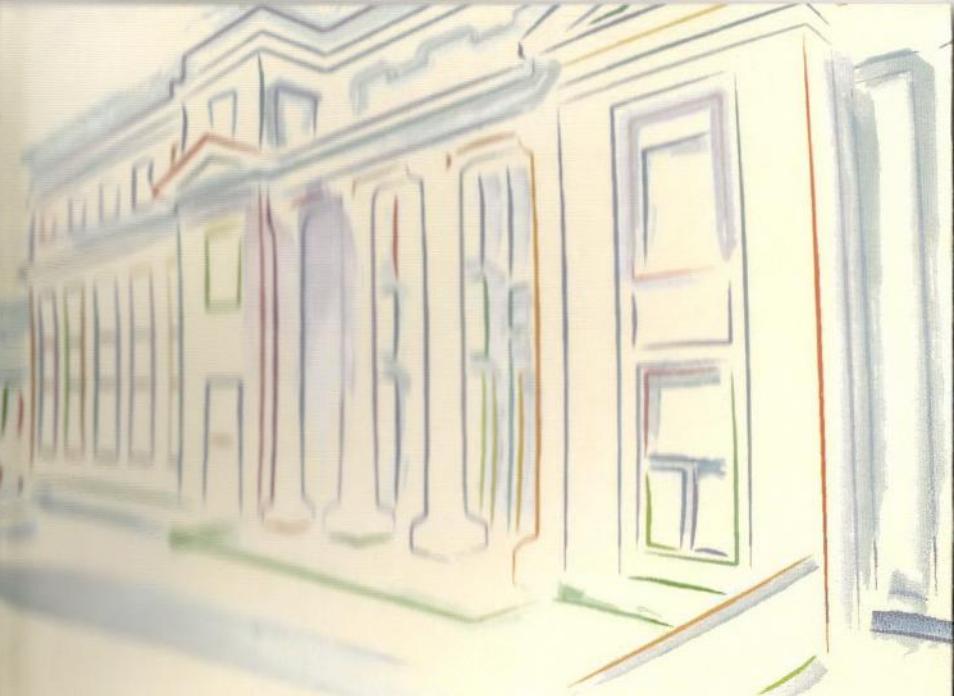

UNIVERSIDADE
DE VIGO

EDICIONES XERAIS DE GALICIA

Premio 2002 de relato, poesía e traducción da Universidade de Vigo

Premio 2002

de relato, poesía e traducción
da Universidade de Vigo

XERAIS

EDICIONES XERAIS DE GALICIA

ISBN 84-8302-928-6
9 788483 029282

1354033

CANDO OS ANXOS DORMEN

Tamara Pena Vidal

1º Accésit de Relato Curto

Atópome diante desta pantalla de ordenador porque teño que tratar de escribir a miña particular sentencia de morte, está ben, quizais isto sexa un pouco esaxerado, o que si é certo é que teño que escribirlle ó meu psiquiatra o porqué eu, unha moza de 23 anos, sente a necesidade de acudir á súa consulta. Se puidese ser sincera con el, diríalle que sigo aquí porque non podo pensar vivir esta vida misera que me tocou en sorte, sen a axuda das “súas” pílulas; gracias a esa axuda, teño un verdadeiro armamento á miña enteira disposición: teño unhas que me axudan a durmir, outras que me axudan a espertar, outras que me controlan a ansiedade e podería seguir enumerándoas indefinidamente.

Pero esta resposta, demasiado real, non vai saír da miña mente; eu sei o que teño que decir e, sobretodo, sei o que el quere oír, teño que afondar no máis profundo dos meus recordos e ofrecerlle un relato que lle dea unha explicación ó meu estado físico-psíquico actual. O peor de todo é que aínda non comecei a escribir e xa comezo a suspirar, son suspiros de in tranquilidade, suspiros que me fan sentir insegura, cos que me entran ganas de erguerme, deixalo todo e botarme na cama a chorar, como sempre fago cando algo non me gusta ou tráeme un sentir parecido ó de agora; pero esta vez non o vou permitir, non o fago por el, téñoo que facer por min, necesito revivir o pasado, sei que non foi razón para

seguir adiante, creo que é a única razón pola que vou regresar a ese camiño escuro, que un día foi a miña vida. Vai ser difícil de atravesar e máis áinda de chegar ó final, pero os personaxes que compartiron esa senda comigo merecen a pena ser recordados.

Antes de nada, teño que dicir que eu non era como a que agora está aquí sentada meditando, non era nin fría nin distante, más ben era todo o contrario, sempre rodeada de xente, non moi apegada ós libros e moi amiga das festas e todo o que elas conlevan. E anque isto non sexa relevante, gústame recordalo, para saber que non sempre isto foi así, faíme sentir mellor e tráeme un pouco diso que chaman felicidade.

Todo comezou un mes de novembro de hai dous anos. Era sábado e eu quedara cuns amigos para ir de festa, coma case tódalas fins de semana, e coma tódolos sábados levamos o coche de miña nai e começamos a recoller a tódolos colegas que nos acompañarían nesa noite que se presentaba como inesquecible. Comezo dicindo que “collemos o coche”, porque non saín eu soa da casa, acompañábame Claudia, a miña incondicional, non atopei outra maneira de definila. Digo que era a miña incondicional porque sempre (e sempre significa sempre) estivo ó meu carón; porque foi con ela cando fumei o meu primeiro cigarrillo, cando collín a miña primeira borracheira, coñeciamos ós rapaces por pares, e o noso primeiro bico e a nosa primeira experiencia sexual tamén a compartimos, anque iso non vén ó caso.

Se tivese que describir a Claudia, diría que era moi guapa, non era unha beleza aburrida coma a maioría das que saen na televisión, senón que ela posuía unha beleza natural, quizais por iso nunca a vin maquillada, ou simplemente, non lle facía falta. Posuía uns ollos escuros que cando te vían mantíñan a mirada fixa en ti, facéndote crer que non existía ninguén máis ó redor; era posuidora, tamén, dunha pel escura, recordo como ela dicía que tiña a pel cor chocolate, “coma os bombóns”; e eu digo

que tamén era doce coma eles; tiña unha melena escura e lisa. Creo que se podería dicir que era unha muller latina de pés a cabeza; un anxo coa cabeleira escura.

Despois de saír da miña casa recollemos a Mario, a alma da festa, nunca na miña vida me atopei a ninguén más alegre ca el, e sobre todo con esa alegría contaxiosa. Coñecerámolo de casualidade había pouco tempo, foi unha tarde de verán, eu e Claudia foramos de tendas e estabamos buscando o coche para regresar a casa, cando se nos achegou e nos pediu cartos para poder coller o autobús de regreso, xa que a súa moza o deixara; estivemos falando e terminounos caendo en gracia, ó final nós mesmas levámolo a casa. Ó chegar alí, convidounos a pasar; caeunos ben e dende ese día ata ese novembro. A Mario non fai falta describilo, xa que a súa alegría fai que non sexas capaz de fixarte en se é guapo ou feo, del só direi que era loiro, alto e tiña os dentes más brancos que vin na miña vida.

O derradeiro personaxe desta historia é Chu, alcume que gañou polas malas pulgas que pode gastar cando se dá o día axeitado. O principio chamábaselle Chucho, pero a economía da linguaxe fixo que quedase en simplemente Chu, o seu verdadeiro nome é Miguel, pero ninguén se acordaba diso (eu tampouco o faría senón fose polo que pasou). Para rematar coas descripcións direi que Chu era el mesmo, vestía con roupas tan anchas que non deixaban entrever a súa figura, nunca se peiteaba porque o consideraba unha perda de tempo, pero por sorte para os que o rodeabamos tiña unha relación moi estreita co desodorizante. Fisicamente era moreno, non moi alto, ollos claros, é dicir, un tipo normal, que só destacaba pola súa pesada maneira de camiñar e polos malos modos que adquiría con aqueles que, segundo el, lle botaran unha mala mirada.

Pois ben, estes son a miña razón para escribir esta historia, porque eu non estou tola e eles non merecen o esquecemento coma última despedida. Quizais non se

entende como me deixei levar por unha depresión, como permitín que me asise con forza e que me acompañase ata o día de hoxe, pero é que non é sinxelo asimilar como a xente que máis queres, aparece, faite vivir na felicidade para finalmente desaparecer. Iso dáche a pensar que a vida tamén rematou para ti, porque á fin e o cabo, se teño que falar de min, estou a vivir unha especie de morte chamada soildade.

Cando xa estabamos no coche, paramos para decidir onde nos tocaba ir hoxe de marcha, mentres fumabamos un pitillo, acompañados, como non, polo sarcasmo de Mario, referíndose ó ben que sabiamos cultivar o cancro e, que de seguir así, pronto veríamos os froitos dese particular cultivo. Tras unha hora de cachondeo, discusións e ideas sobre onde ir, á fin decidimos arrincar e botarnos á aventura de percorrer quilómetros ata atopar algún sitio que nos chamase a atención; o que significaba que non sabiamos cando íamos voltar á casa. A primeira vez que fixeramos isto chegaramos tres días despois á casa, o que supuxo unha bronca monumental por parte dos nosos proxenitores e unha anécdota más que contar, pola nosa parte. O feito de repetilo convertérao nunha práctica rutinaria.

Dúas horas despois, entrabamos nunha macrodiscoteca; non nos gustaban particularmente, pero Mario necesitaba ligar con algúen e segundo el, o lugar máis sinxelo para conseguilo era unha macrodiscoteca. A estratexia: a de sempre. Ir de cacería. E nestes sitios non se precisaba demasiado potencial para conseguir a presa. Antes de separarnos botamos a sortes a quen lle tocaba ser abstemio esta noite, sumándolle ademais a carga de non poder tomar ningunha substancia alucinóxena ou psicotrópica. Os demais tiñamos toda a noite por diante. Esta vez fixémolo sacando catro pallas, a quen lle tocase a máis pequena tiña que "pringar". Esa noite, con non moita sorte do meu lado, tocoume ser a gardiá das chaves do coche e de ocuparme que esteámos todos no coche antes de marchar.

Era unha discoteca caralluda, tiña tres pistas; nós pasamos directamente para a pista onde había música tecno. Era a nosa música, axudábame a desentumecer os ósos, comezando a bailar ó son que che marcaba, esquecéndote do que es, converténdome nunha simplegota que se move a un único compás nunha marea de corpos anónimos.

Pouco tempo despois dirixímonos cara á barra, onde estivemos observando quen nos podía pasar algo que nos alegrase un pouco máis. Chu, como experto na materia, axiña se decatou a quen se tiña que dirixir. Coma sempre, unha vez que conseguimos o material, imos ós lavabos para ver como se reparte. Chu dixo que esta vez non pillara pílulas, que quería probar coa coca; sentín envexa ó non poder acompañalos, pero prometeránme que a próxima sería unha homenaxe a miña persoa.

O resto da noite transcorreu tranquilamente, Chu conseguiu ligar e, como era de imaxinar, non desaproveitou a ocasión, polo tanto quedamos Claudia e mais eu, non podíamos falar, tampouco o necesitabamos, cada unha de nós sabía que estaba a pensar a outra; e eu, pola miña parte, non podía resistilo, sabía que non era real o que estaba a pasar, só era un efecto máis da coca que tomara Claudia, era por iso polo que me botaba esas miradas que conxelarían ó mesmo deus Sol, pero eu non quería imaxinar o que ía acontecer, bastante mal o pasaramos como para repetir outra vez. Pero ela seguía coas súas miradas, seguía movendo o seu corpo de deusa á vez que se ía achegando. Cada vez máis preto, ata que os nosos corpos se tocaron; bailaba cada vez máis despacio, ata que rematou por apoiar a súa cabeza no meu ombro; de repente, levantou a cabeza e deume un bico nos beizos..., un dos bicos que eu tanto agardara e que sabía que me ían facer tanto dano. Despois, agarroume pola man e levoume cara a fóra, sabía perfectamente o que ía facer, íamos directamente cara ó coche.

Volviámonos reconciliar co único testigo dos nosos acercamientos furtivos en tempos de paz.

O que alí aconteceu só nos pertence a ela e a min; simplemente direi que foi un concerto de pel e sentimentos que o expresaron todo. Sabía que aquilo non significaba a volta ó tempo de felicidade, non era nada máis que un feito que tería que esquecer tan pronto como saíra o sol, mellor dito tan pronto saíramos do coche e nunca máis se falaría diso. Non hai explicación, como tampouco nunca houbo preguntas; simplemente ela era a miña deusa e eu estaba á súa mercé; cando ela se quere achegar, achégase, cando ela quere esquecerse, esquecémonos as dúas.

Ó volver á discoteca, Chu estaba agardando por nós, non preguntou nada, porque coñece perfectamente toda a situación e respéctanos; de feito, el, nun tempo, tamén estivo namorado de Claudia sen que nunca puideran chegar a nada, pouco despois disto, el mesmo díxome que non era capaz de imaxinarse a ningúen mellor para ela ca min. Pero el non sabía que eu non podía só querer a Claudia, eu non era a persoa indicada, eu sentía por ela moito máis que por ningunha outra persoa, pero non era só amor, non sabía o que era, porque non existía a palabra que puidese recoller semellante sentimento, era unha mestura de desexo, necesidade, devoción, amor e entrega absoluta.

O resto da noite transcorreu sen máis, sen me decaitar de que as horas ían pasando a toda velocidade, pero non o suficientemente rápido como para deslindarme do que ocorría na miña mente, só era capaz de pensar no que sentira ó volver ter o seu corpo nas miñas mans, o volver probar o seu doce sabor e refuxiarme na súa calor. Estas sensacións volvéreronme dar unha nova razón para vivir, esta era, nin máis nin menos, que a espera dun novo encontro dos nosos corpos.

Recordando as últimas palabras que me dixera no coche e cun sorriso de “ida”, Chu íame contando como

a tía que coñecera esa noite lle dera porta cando lle dixerá que quería follar con ela, porque o puxera coma unha moto; Chu, coma sempre, estaba na súa liña, botando por esa boca que deus lle deu todo o que se lle pasaba pola cabeza, é dicir, menos guapa, chamoulle de todo.

Xa estábamos sentados, esperando a Mario, e cando por fin aparece, faino cunha boa mordida no pescozo, o que fai pensar que conseguira o que se propuxera desde o principio e que provocou que Chu se volvese acordar da “ghicha” que o deixara colgado no peor estado en que pode quedar un home. Claudia, pola súa parte, estaba apoiada en min, completamente borracha, pero só pensaba en seguir coa festa, e estaba cantando, que ninguén lle ía decir que non. Sen moitos problemas, chegamos ó coche e de alí, cara a un garito que lle recomendaran a Mario. Dito sitio era local que abrira pouco antes da chegarmos nós, por sorte, xa estábamos todos máis animados: Chu xa estaba calmado e con Claudia xa botara a papilla e quería volver tomar algo que lle axudase a seguir ó ritmo da noite. Así, con estas expectativas, entramos ó local a probar sorte.

Dentro atopámonos cunha música que nos deixaba atrás, un ritmo fóra das nosas actuais posibilidades, pero Mario tiña a solución, unhas piluliñas rosadas íannos devolver á vida, polo menos a eles, mentres eu, teríame que conformar con intentar seguir os movementos dos corpos. Pouco despois, xa estaban todos en marcha, tal e como a min me gustaba velos, con alegría, desenfadados e todos xuntos. Mario aproveitara para presentarnos a súa compañeira, que resultou ser unha tía que ía cargadísima de todo o que se pode poñer unha persoa para chamar a atención, pero xa se sabe, anque a mona se visita de seda...

Un momento despois un rapaz duns 25 anos estaba falando con Claudia, ela case non se mantiña en pé e el estaba aproveitando a situación para agarrala e achegala ós poucos cara a si. A min revolvíanse as tripas ven-

do o teatro que aquel se traía con Claudia e sen pensalo dúas veces, fun cara eles e díxenlle (a el) que a deixase en paz, que non estaba en condicións para irse por aí con ninguén. Ela, sen darlle tempo a el de responderme, plasmouulle un bico nos beizos, agarrouno do brazo e antes de irse díxome: "entre ti e mais eu, todo é un xogo ó que xogamos só cando eu quero. Agora, só desexo que te vayas". As súas palabras doéronme tanto que nunca más as puiden esquecer, anque, en realidade, non era a primeira vez que me dicía algo así, creo que o facía para demostrar que ela nunca ía amar a ninguén, como nos xurara unha vez, non hai moito tempo, que faría.

No fondo, Claudia non estaba menos asustada ca min, sentía que este mundo non lle podía dar nada bo. Por iso non me importaba que ás veces me enganara con outras persoas, sempre con homes, xa que, segundo ela, deixan unha pegada máis sinxela de borrar. Pero cando realmente necesitaba a alguén, viña buscarme a min, a única persoa diferente que atopara na súa vida, a única coa que merecía a pena pararse a darlle un pouco de ti; todo isto non mo dixo ela, simplemente porque non sería capaz, ou polo menos, non con palabras; todo isto díxomos Chu, cando a tivo a acoller na súa casa unha noite que o seu pai a intentou violar. Agradecinlle ó ceo que Chu vivise preto dela, xa que esa noite eu non estaba na cidade, tivera que ir con miña nai ó médico a Barcelona. Cando me enteirei, non sabía como pagarlle que estivese aí para coidala, pero el díxome máis, díxome todo o que eu xa sabía, o que ela me fixera sentir, e o que nunca, ninguén, ademais de nós debería saber. Por iso, e só por iso, non me importou que Claudia lle dera a súa calor humana a outro, xa que para min sempre quedará o lume interior que leva nas súas entrañas.

Estiven agardando ó carón de Chu todo o tempo que tardou en aparecer, que para min foi unha eternidade, Chu estaba aí, sabía como me sentía e para axudarme a pasar o trago, obsequiábame cun dos seus xestos cariñoso-

sos. Deixábame apoiar a cabeza no seu regazo mentres me acariciaba o pelo. Normalmente non me molestaban tanto estas escapadas que facía, pero hoxe tardaba demasiado e non me gustaba. Incorporeime para ver se a daba albiscado dende onde estabamos, demos un repaso ós poucos corpos que alí quedaban. Non estaba.

O local xa pechaba e achegámonos ata a porta de saída, porque dentro xa non quedaba ninguén. O lado da porta estaba Mario agardándonos, que a diferenza de nós, el si sabía onde estaba Claudia e dixo que non nos preocuparamos, que xa estaba rematando. Os dous diriximos as miradas ata onde sinalaba o seu dedo, e alí estaba, saíndo dun coche, despeiteada e a medio vestir, pero ninguén dixo nada porque á súa cara asomaba un sorriso que nos daba o sinal de que non pasara nada que ela non quixese que pasara. Pero ela non era parva, e coñecedora do noso desacougo, cando se achegou deulle un bico a Chu e outro a min, sen antes de afastarse darme as gracias por seguir aí.

A noite saíra ben, todos colleran o punto, anque cada un a súa maneira. Todos conseguiramos un pouco de cariño doutra persoa e o que é máis importante, conseguiramos sobrevivir outra noite máis neste mundo que se presenta inseguro e envexoso da felicidade que alguén poida conseguir.

No fondo, eu non era máis ca unha inxenua, a desgracia achegábase a nós non faciamos outra cousa que contar que o local estaba ben e que agora o importante era atopar unha cama para durmir, xa que non era plan chegar a casa e rematar mal o que ata o de agora fora outra noite marabillosa na nosa historia. Decidimos coller unha estrada comarcal, porque seguro que, non moi lonxe, tería que haber algúns hostal, pousada..., pero seguro que algo atopabamos. A verdade é que algo si que atopamos, sen necesidade de facer rodar moito os pneumáticos polo asfalto, atopamos o que más dano nos podía facer. O peor é que eu puiden ver todo e así estou

agora, bloqueada; de forma consciente non pudo falar da desgracia que alí vivimos, pero hai xente que me oíu delirar; oíu o que dicía, ou mellor, o que berraba de maneira desesperada, con berros que non se poden conter e que representan, polo menos no meu caso, a un coche vindo lateralmente cara a nós e facéndonos saír de estrada. Todo isto ocorría ó tempo que na face do conductor do outro coche se iluminaba un sorriso, como querendo dicir que a súa misión estaba finalizada.

O que viu despoxos foi unha paz absoluta, un silencio que sae do interior, un silencio que non se pode rachar con palabras. Con tanto silencio crín que estaba soa, pero non, estaba comigo o meu anxo, o único ser que non me podería deixar soa, e o meu anxo chámase Claudia, estaba espida, o mesmo ca min; fóiseme achegando como cando quedamos a soas, na nosa primeira noite, ningunha de nós sabía o que ía acontecer, ou quizais si, pero nin unha nin outra ousou dicir palabra, estabamos como agora, no medio dun silencio que nos absorbía ó seu interior e nos daba pé a volver repetir a secuencia que nos dera a coñecer un mundo novo, cheo de esperanzas e sensacións nunca soñadas, porque o que nós vivimos non se pode soñar. Só se pode, unha vez vivido, recordalo tantas veces como poidas.

Ela abriume os brazos. Estaba agardando por min. Era coma un anxo coas ás abertas que me quería acoller no seu seo. A min e a ninguén máis. Sen dubidar, achegueime a ela, e ficamos abrazadas por moito tempo. Cando me separei un pouco para ver que era verdade, que estaba coa persoa que máis quixera na vida e a que pensaba querer máis alá de morte, deixeime levar para que os nosos corpos acabaran deitados. Protexidas só coa calor que a nosa unión desprendía, deixeime estar, así, sen máis, ó seu carón, rodeadas as dúas polo silencio, un silencio agora agradable, pero que nun tempo fora un conxunto de espiñas que se ían cravando e que acompañaran durante toda a nosa existencia a todo o referido a nosa relación. Unha relación que nos ensinou moito,

pero que tamén fixo que entre nós houbera unha dependencia tan grande que as demais persoas que mantíñan algún tipo de encontro connosco, se converteran en simples roces, insignificantes, porque o que nós experimentabamos estando xuntas non podía ser deste mundo; por iso se existe Deus debeunos dar esta oportunidade para estar aquí, neste paraíso á nosa medida. E dende aquí non quero máis que darlle as gracias, por deixarnos vivir agora o que os demais non nos deixaron vivir antes.

Pero todos sabemos que a paz absoluta non existe, igual que non existe o descanso eterno. Cando espertei estaba soa, Claudia estaba de pé, diante de min, más fermosa do que nunca a vira. Dicía que se tiña que ir, que iso fora un descanso para que os destinos se aclarasen; ela estaba tranquila, co seu poder visual posto en min, pero esta vez con bágoas nos ollos. Eu estaba como muda, nunca a vira chorar, polo menos non como o estaba a facer agora, na cara tiña unha grande tristura, pero recuberta de tranquilidade, sabedora de que así ten que ser. Eu era consciente de que chegara a hora da despedida, pero non quería que fose agora, non quería que fose nunca, non estaba preparada. Claudia achegouse, pediu me un bico para poder marcharse co meu sabor, eu sabía que esa sería a despedida definitiva e non entendía nada, non acadaba a atopar respostas a esta decisión, ela só dixo: "bícame". Foi o bico más doce que nunca dera, foi a estampa da nosa separación física, mais antes de irse díxome que nunca ía querer a ninguén coma me quixera a min, que me ía coñdar sempre estivera onde estivera, porque era o meu anxo e, como punto e final, dixo que nunca me sentira culpable, que as cousas pasan e nós non sabemos porque ocorren desa maneira, simplemente, pasan. Cando ela desapareceu na lonxanía, atopeime soa, e deixeime caer, porque xa non tiña nada. O tempo que caía, a miña vida ía pasando por diante. Para cando cheguei ó chan, ficaba xa durmida.

Ó espertar atopábame nunha cama con sabas brancas, estaba a miña nai ó meu lado chorando, coa miña

man entre as súas e dicíndome que agardara, que pronto ía vir o doutor, que todo ía ir ben. Deixoume soa. O pouco tempo, un médico estábame examinando, facíame preguntas estúpidas sobre se sabía quen era a señora que me atopei ó espertar, se sabía como me chamaba e cousas parecidas.

Os días seguintes seguiron facéndome probas, tiven que soportar a tribu que tiña que considerar como familia, ós cales, a maioría só coñecía por foto e que segundo eles estiveran moi preocupados por mim. Neste tempo enteireime que permeneecera en estado de coma case un mes e medio, explicáronme as lesións que tivera, pero ninguén me respostaba o que eu quería saber, onde estaban Claudia, Mario e Chu; todo eran caras raras, a miña nai dábassel por chorar, e o médico dicía que todo ó seu tempo.

Non sei canto estiven nese hospital, porque pasei moito tempo na cama, despois tiven que visitar a psiquiatras, que foron os que me responderon as preguntas, sempre cunha cautela excesiva e intentando saber máis sobre o que acontecera. Así eran as cousas, eu estaba soa. Tiveramos un accidente de coche (nunca me deron detalles sobre o que pasou), só sei que dous dos meus mellores amigos morreron no acto e o outro viñera a este mesmo hospital con múltiples contusións, que acabaron con el días máis tarde. Comecei a chorar e a berrar como nunca o fixera, non me acordo de nada máis que do médico pedindo que me tranquilizaran. Non sei se despois pasaron días ou meses ata que volvíñ falar, o que pedín foi un caderno e un lapis, cando mo trouxeron ninguén sabía o que ía facer, sobretodo despois dun baleiro tan grande coma o que tivera. O que fixen foi o que faría se Claudia estivese aquí comigo, porque cando nós estabamos xuntas soiámoslle poñer nome a tódalas etapas que ían aparecendo ó longo da nosa vida, con ela vivira *Na Busca de Liberdade*; agora esta etapa, onde estou eu soa e aqueles a quen quería están descansando en paz, (vivin-

do o sono eterno), non podo pensar noutro título que non sexa un que se refira a eles, e este será *Cando os anxos dormen*.

A miña vida posterior transcorreu de médico en médico, non porque uns fosen mellores ca outros senón que buscaban a algún que me fixese falar, e iso non era cuestión deles, senón que era cousa miña. Así foi como cheguei ata este médico, non sei nada del, só o seu nome; chámase Xaquín e teño que atualo, porque seica así, collerei maior confianza e mais rapidamente ca se o tive-se que chamar de vostede (non entendo como se pode coller confianza cunha persoa á que tes que ir obrigada). Como dixen ó principio as pílulas que este home me pon, case na palma da man, fan que poida resistir día tras día. A soildade que agora convive comigo, non sempre foi a miña compañeira de viaxe, ó principio atormentábase e facíame recordar a secuencia do sorriso do asasino da miña vida e todo aquilo que lle daba sentido. Non podía durmir, e cando o facía tiña que ser coa luz prendida. Tiven dous intentos de suicidio, pero non me apetece recordalos, para iso xa está Xaquín, para que lle diga que estaba equivocada e que a vida merece ser vivida. Quizais teña razón, pero dende o seu punto de vista, porque el non perdeu a ninguén que fose o motor da súa vida, el non sabe o que é querer a alguén por riba da propia vida. El non está en min.

Despois de recordar e pensar sobre o ocorrido doume de conta que o desgraciado é el, e ninguén máis ca el, porque Xaquín, ós seus case 50 "tacos" non sabe o que é que alguén te queira tanto que antes de irse se despida de ti cun bico que se recorda de por vida. El só ten un título e un montón de facturas que lle fan sentir o afortunado que foi na vida. Seguro que se sente moi orgulloso porque está a axudar a unha pobre moza que sufriu un impacto tan forte que non sería capaz de sobrevivir sen a súa axuda. Despois de razoar isto, sinto que podo andar soa, quizais hoxe non, pero algún día poderei dicirle a ese médi-

co que gracias a el xa estou “curada”, podo darrle tamén, as gracias a miña nai por achegar os cartos necesarios para que eu coñecese a este prodixio da medicina, que soubo sacar á súa filla do túnel escuro no que se atopaba.

Se lle digo todo isto seguro que non me ingresan, e se teño sorte quizais algúun día poida volver saír soa á rúa. Pero seguro que non o tragan, porque eu non podo reprimir o meu pesimismo, non podo sufocar os berros que me atacan no medio da noite, non podo pensar en volver pisar unha discoteca, porque seguro que me volvería tola buscándoo. Non soporto a idea de vivir e dáme noxo a idea de sobrevivir.

Agora xa cheguei ó momento presente e teño que formularme comezar a escribir o informe para Xaquín, non sei como vou comezar, porque da verdade, unha metade non quero que a saiba e a outra non a crería. El pensa, o mesmo que pensa miña nai, que no coche ían dúas parellas, que eu choro pola perda do meu mozo, que segundo eles era Chu, mentres que a Claudia lle asignaron Mario, ¿como comezo eu explicando que eramos amigos entre nós, que ningúen era mozo de ningúen?, pero que a pesar de todo, nese coche perdín toda a miña vida. Como lles explicas isto á xente que aínda cre que nas parellas só interveñen dous e que todos aqueles que se senten atraídos por alguén do mesmo sexo padecen algunha enfermidade que aínda non está recoñecida pola ciencia. ¿Como se fai iso?

Polo de agora teño que escribir algo no que se mostre que non estou tan mal como eles pensan, que me podo recuperar. Anque eles case teñen afirmado, sobre todo polo tempo que levo en tratamiento, que se me pode clasificar coma unha paciente crónica, cunha forte dependencia da química para poder vivir. Teño que demostrar sobre todo que quero vivir, pero outra vez me asalta a mesma pregunta, ¿como se fai iso cando unha só se pode pensar nos anxos que se quedaron a durmir un día e non espertan xamais?

Creo que non vou facer nada disto, polo simple feito de que non sei como se fai, porque en realidade non sei como empezar. Cando vaia á consulta non vou levar nada, simplemente porque xa fixen o exercicio que el quería que fixera. Quería que recordase todo o que acontecera, e así o fixen. Recordei sobre todo a Claudia, recordéi o ben que o pasaba con ela, recordéi todo o que sentín esa noite, e despois de facelo, non teño nada máis que decir. El quería que me dese de conta do que pasou, de como pasou e de como todo isto me fixo cambiar. A súa promesa era que despois de facelo ía recuperar o que perdera, pero todo son utopías, en realidade, nunca vou poder recuperar nada do que antes tiña.

Á miña mente nestes momentos só veñen as palabras que me dixera Claudia, *nunca te sintas culpable, as cousas son así*, iso vai ser o que lle vou dicir a Xaquín, as cousas son así, vivín a miña vida ata os 21 anos, foi marabillosa e o destino, como ser receoso que é, quixo vingarse de min por medio dun home cun sorriso na boca, pero non se lle pode botar as culpas a ninguén, por iso eu non son culpable. Non me sinto culpable, porque quen xogou con nós aquí foi o destino, e xa se sabe que el, e só el, marca as sendas que van seguir as nosas vidas. Así, a min, como corpo físico, tocoume estar aquí encerrada, contando as miñas penas mentres a miña vida espiritual xa está decidida: acabarei tola e soa, sen contacto ningún co resto do mundo, (gracias ás pílulas que nunca fallan).

Por vez primeira, sinto unha especie de tranquilidade, agora sei que non podo facer nada, pero o que máis me agrada é que ningúen pode facer nada, nin eu nin ningunha outra persoa: nin miña nai, nin Xaquín, nin sequeira os cartos, que sempre o compran todo. O que me pasou a min está fóra de todo control, porque eu estiven a proba todo este tempo, para darme de conta que non teño que buscar máis, que todo o que vou a ter na vida xa o conseguín, e xa non teño máis nada que agardar.

Como remate, vou escribirlle a Xaquín o que quere saber, a miña vida e a patética existencia que me tocou vivir estes dous anos remataron. A partir de agora non vou facer nada para cambiar o meu estado anímico. O relato para Xaquín será o seguinte, unha simple frase: "para a xente coma min a vida perde o seu significado cando os anxos dormen".